Nr. 4. Kraków, 15 kwietnia 1923 r. Rok III.

DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZTWA KRAKOWSKIEGO

Adres Redakcji i Administracji „Dziennika Urzędowego“: Kraków, Województwo, ulica Basztowa, liczba 22.

Należytości za poszczególne egzemplarze Dziennika i ogłoszenia winny przesyłać Starostwa oraz inne instytucje i osoby prywatne prenumerujące Dziennik w drodze Pocztowej Kasy Oszczędności na konto Nr. 38.002 Kasy skarbowej Nr. II w Krakowie z zaznaczeniem: „na rachunek Województwa w Krakowie „Dochody“ Dział II Ministerstwa Spraw Wewnętrznych § 6 poz. 1“.
Dziennik urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz urzędowych i wymienionych instytucyj.

Cena Nr. 4 Mp. 1600·—.

Wykaz ważniejszych ustaw i rozporządzeń ogłoszonych: w „Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej“ i w „Monitorze Polskim“.

Główna Rada statystyczna.

M. P. Nr. 68 poz. 73. Zarządzenie Prezesa Rady Ministrów z 20 marca 1923 r. w sprawie nominacji członków Głównej Rady Statystycznej.

Główny Urząd Likwidacyjny.

M. P. Nr. 64 poz. 68. Obwieszczenie Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego z dnia 13 marca 1923 r. w przedmiocie ustalenia warunków sprzedaży maszyn i kabli osobom i firmom prywatnym z ryczałtu, który Niemcy obowiązały się dostarczyć Polsce w myśl umowy z dnia 1 sierpnia 1922 r.

Główny Urząd Ziemski.

M. P. Nr. 72 poz. 78. Obwieszczenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 3 marca 1923 r. w przedmiocie określenia sfery interesów mieszkaniowych miasta Myślenic (Województwo krakowskie).

Górnictwo.

M. P. Nr. 76 poz. 86. Rozporządzenie Starostwa Górniczego w Krakowie z dnia 6 marca 1923 r. w sprawie zmiany 2-go i 3-go ustępu § 7 rozp. z 10 października 1913 r. dotyczącego Komisyj egzaminacyjnych dla kandydatów na kierowników i dozorców ruchu kopalń oleju ziemnego.

Koleje żelazne.

Dz. Ust. Nr. 28 poz. 178. Rozporządzenie Ministra Kolei żelaznych z dnia 13 marca 1923 roku o podwyższeniu taksy opłat za roboty fizyczne wykonywane w urzędach celnych przez pracowników kolei państwowych.

Dz. Ust. Nr. 28 poz. 179. Rozporządzenie Ministra Kolei żelaznych z dnia 13 marca 1923 roku, o zmianie i podwyższeniu taksy komisowego, pobieranego przez ajencje celne polskich kolei państw.

Dz. Ust. Nr. 31 poz. 193. Rozporządzenie Ministra Kolei żelaznych z dnia 5 marca 1923 roku, o taryfie osobowej i bagażowej na kolejach nomalnotorowych i szerokotorowych.

Nadzwyczajny Komisarz oszczędnościowy.

M. P. Nr. 75 poz. 83. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 roku, o ustanowieniu Nadzwyczajnego Komisarza Oszczędnościowego.

Poczty i Telegrafy.

Dz. Ust. Nr. 24 poz. 147. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 26 stycznia 1923 r. w sprawie częściowej zmiany zagranicznej taryfy radjotelegraficznej.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 186. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 6 marca 1923 r

w sprawie ulgowej opłaty od paczek, zawierających urzędowe wydawnictwa polskie i zagraniczne.

Dz. Ust. Nr. 33 poz. 218. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12 marca 1923 r. w sprawie nadawania i doręczania przesyłek poczty lotniczej jako przesyłek pospiesznych.

Dz. Ust. Nr. 33. poz. 219. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 13 marca 1923 r. w sprawie obrotu przesyłek pocztowych za pobraniem do 500.000 Mkp. z polską częścią Górnego Śląska.

Dz. Ust. Nr. 33 poz. 220. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12 marca 1923 r. w sprawie podwyższenia opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych.

Policja Państwowa.

Dz. Ust. Nr. 31 poz. 194. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 marca 1923 r. w przedmiocie pobierania od samorządu kosztów utrzymania Policji Państwowej.

Praca i Opieka Społeczna.

Dz. Ust. Nr. 24 poz. 148. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 16 lutego 1923 r. w przedmiocie podwyższenia dodatków drożyźnianych do świadczeń zapewnionych ustawą o ubezpieczeniu pensyjnem funkcjonarjuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonarjuszy w służbie publicznej, obowiązującą na ziemiach b. państwa austrjackiego i węgierskiego, a wchodzących obecnie w skład Rzeczypospolitej Polskiej.

Dz. Ust. Nr. 28 poz. 176. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 marca 1923 r. w sprawie zwrotu kosztów kancelaryjnych przez pracodawców, którzy przyjęli do pracy pracowników, poleconych przez Państwowe Urzędy Pośrednictwa Pracy.

M. P. Nr. 69. poz. 74. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 16 marca 1923 r. w przedmiocie opłat pobieranych przez zarobkowe biura pośrednictwa pracy za ich czynności.

Przemysł i Handel.

Dz. Ust. Nr. 24 poz. 150. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 26 lutego 1923 roku o dalszem podniesieniu niektórych opłat probierczych.

Dz. Ust. Nr. 28 poz. 177. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 marca 1923 r. w sprawie podwyższenia opłat za czynności urzędów miar.

Dz. Ust. Nr. 31 poz. 203. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 marca 1923 r. w sprawie zmiany należytości za jednorazowe wypożyczenie i użycie cysterny.

Dz. Ust. Nr. 31 poz. 204. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 marca 1923 r. w sprawie wynagrodzenia za sekwestr cystern wagonowych.

M. P. Nr. 59 poz. 59. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 lutego 1923 r. o zmianie obwieszczenia z dnia 30 lipca 1922 r. w sprawie wykazu towarów, których wywóz jest zabroniony.

M. P. Nr. 60 poz. 61. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 1 marca 1923 r. w sprawie wykazu towarów, których wywóz jest zabroniony.

M. P. Nr. 71 poz. 76. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 marca 1923 r. o warunkach korzystania przez rzemieślnicze składnice surowców, maszyn i narzędzi z kredytu miliarda marek, przyznanego na ten cel uchwałą Komitetu Ekonomicznego Ministrów z dnia 29 grudnia 1922 r.

Roboty Publiczne.

M. P. Nr. 73 poz. 79. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 19 marca 1923 roku w przedmiocie zwinięcia Dyrekcji budowy kanałów żeglugi w Krakowie i Biura projektów kanałów żeglugi w Warszawie.

Skarbowość.

Dz. Ust. Nr. 25 poz. 154. Ustawa z d. 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi oraz obrotu obcemi walutami.

Dz. Ust. Nr. 26 poz. 156. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 11 marca 1923 roku w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznemi.

Dz. Ust. Nr. 27 poz. 165. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 marca 1923 r. w przedmiocie uzupełnienia warunków, pod jakiemi zezwala się prywatnym fabrykantom na dalszą produkcję wyrobów tytoniowych.

Dz. Ust. Nr. 28 poz. 174. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1923 r. w sprawie zwolnienia węgla kamiennego zagranicznego od 40% podatku.

Dz. Ust. Nr. 28 poz. 175. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 marca 1923 r. o podwyższeniu opłaty wywozowej od ropy naftowej.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 183. Ustawa z d. 16 marca 1923 r. w przedmiocie przywrócenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 184. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 lutego 1923 r. o zwinięciu kas skarbowych, istniejących poza siedzibą inspektoratów skarbowych w Małopolsce.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 185. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 marca 1923 r. w sprawie przesunięcia terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 50 ust. z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym.

Dz. Ust. Nr. 31 poz. 195. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 marca 1923 r. w przedmiocie uprawy tytoniu w roku 1923.

Dz. Ust. Nr. 31 poz. 201. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 marca 1923 r. w przedmiocie utworzenia kas skarbowych we Lwowie i Krakowie, oraz w przedmiocie częściowej zmiany rozp. z dnia 21 sierpnia 1922 r. o opłacie stemplowej od kart do gry.

Dz. Ust. Nr. 31 poz. 202. Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 23 marca 1923 roku, w przedmiocie zmiany wysokości mnożników celnych normalnego i zniżonego.

Dz. Ust. Nr. 32 poz. 206. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1923 r. w sprawie nadzwyczajnych dodatków drożyźnianych do zaopatrzenia pieniężnego inwalidów wojennych i pozostałych po nich.

Dz. Ust. Nr. 32 poz. 209. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach w opodatkowaniu spirytusu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Dz. Ust. Nr. 32 poz. 210. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu piwa na na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Dz. Ust. Nr. 32 poz. 211. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. w sprawie podwyższenia podatku spożywczego od cukru na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Dz. Ust. Nr. 33 poz. 215. Ustawa z d. 22 marca 1923 r. w przedmiocie wypuszczenia 6°/₀ złotych bonów skarbowych.

Dz. Ust. Nr. 34 poz. 222. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Dz. Ust. Nr. 34 poz. 223. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach w opodatkowaniu kwasu octowego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Dz. Ust. Nr. 34 poz. 224. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu drożdży na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Dz. Ust. Nr. 34 poz. 227. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1923 r. o wypuszczeniu Serji I. A. 6°/₀ złotych bonów skarbowych.

Dz. Ust. Nr. 35 poz. 228. Ustawa z d. 9 marca 1923 r. w przedmiocie zmiany w przepisach o państwowym podatku dochodowym, obowiązującym na zasadzie ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. i ustawy z dnia 16 lipca 1920 r.

Dz. Ust. Nr. 35 poz. 230. Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 27 marca 1923 r. o ulgach celnych.

M. P. Nr. 58 poz. 58. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 12 marca 1923 r. w przedmiocie uprawnienia niektórych banków do transakcji walutami i dewizami zagranicznemi.

M. P. Nr. 61 poz. 63. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1923 roku w przedmiocie zmiany terminu zamknięcia sprzedaży 8°/₀ państwowej pożyczki złotej z r. 1922.

M. P. Nr. 75 poz. 82. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1923 r w sprawie wypłaty procentów od 8°/₀ państw. pożyczki złotej z r. 1922.

M. P. Nr. 77 poz. 87. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 kwietnia 1923 roku w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6°/₀ złotych bonów skarbowych Serji I. A.

M. P. Nr. 78 poz. 88. Obwieszczenie Ministerstwa Skarbu z dnia 23 marca 1923 r. w przedmiocie marek stemplowych wyższej wartości.

Sprawiedliwość.

Dz. Ust. Nr. 31 poz. 198. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 marca 1923 r. o djetach sędziów przysięgłych i mężów zaufania w b. zaborze austrjackim.

Urzędnicze sprawy.

Dz. Ust. Nr. 28 poz. 168. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1923 r. w sprawie zmiany przepisów o djetach i kosztach podróży.

Dz. Ust. Nr. 32 poz. 205. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1923 r. w przedmiocie podziału miejscowości na klasy dodatku drożyźnianego.

Wojskowe sprawy.

Dz. Ust. Nr. 27 poz. 157. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1923 r. w przedmiocie zatwierdzenia uchwały Rady Ministrów z dnia 21 lutego 1923 r. o uchyleniu mocy obowiązującej ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 roku, o odpowiedzialności osób wojskowych za przestępstwa z chęci zysku, oraz ustaw uzupełniających z dnia 17 grudnia 1920 i 11 maja 1922 r.

Dz. Ust. Nr. 34 poz. 221. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 marca 1923 r. w sprawie częściowej zmiany § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia 1922 r. w przedmiocie uposażenia wojskowych, powołanych do ćwiczeń oraz czynnej służby wojskowej na skutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia do stopy wojennej.

Zagraniczne sprawy.

Dz. Ust. Nr. 29 poz. 181. Konwencja handlowa polsko - włoska, podpisana w Genui dnia 12 maja 1922 r., zatwierdzona ustawą z dnia 28 lipca 1922 r.

Dz. Ust. Nr. 29 poz. 182. Oświadczenie rządowe z dnia 19 marca 1923 r. w przedmiocie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Konwencji handlowej między Polską a Włochami, podpisanej w Genui dnia 12 maja 1922 r.

Zdrowie Publiczne.

Dz. Ust. Nr. 24 poz. 152. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 3 marca 1923 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 187. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 10 marca 1923 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej.

M. P. Nr. 61 poz. 64. Obwieszczenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 3 marca 1923 r. dotyczące podwyższenia taks leczenia w szpitalach publicznych w Małopolsce.

M. P. Nr. 76 poz. 84. Przepisy wykonawcze z dnia 9 marca 1923 r. do rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1922 r. w przedmiocie tymczasowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych.

M. P. Nr. 76 poz. 85. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 27 lutego 1923 r. w przedmiocie ulg kąpielowych w państwowych zakładach zdrojowych w Busku, Ciechocinku i Krynicy.

Rozporządzenia i okólniki.

I. Wydział prezydjalny.

L. 3097/1 pr. Kraków, dnia 14 marca 1923.

W sprawie kształcenia dzieci urzędników w państwowych szkołach zawodowych i ogólnokształcących.

Do wszystkich PP. Starostów.

Wobec niezwykle wysokich wydatków, ponoszonych przez Skarb Państwa na kształcenie dzieci urzędników w szkołach prywatnych, Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zwróciło się do Ministerstwa Wyznań religijnych i Oświecenia pulicznego z zapytaniem, czy chociażby część tej młodzieży nie mogła znaleźć miejsc w zakładach naukowych państwowych.

W odpowiedzi na to, Ministerstwo Wyznań religijnych i Oświecenia publicznego zawiadomiło Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr państwowych, że dla dzieci urzędników mogą być corocznie rezerwowane miejsca w państwowych szkołach zawodowych, o ile Ministerstwo Wyznań religijnych i Oświecenia publicznego zostanie wcześnie powiadomione o tem, w jakich szkołach młodzież pragnie się kształcić. W bieżącym roku szkolnym w szkołach zawodowych, jak również i w gimnazjach państwowych, niema już wolnych miejsc. O ile jednak funkcjonarjusze Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr państwowych pragnęliby ulokować swe dzieci w szkołach państwowych na rok szkolny 1923/4, winni wcześniej poczynić starania w tym kierunku. W celu umieszczenia dziecka w szkole zawodowej, należy wnieść podanie do Ministerstwa Wyznań religijnych i Oświecenia publicznego przed końcem czerwca b. r.; pragnąc umieścić dziecko w ogólno kształcącem gimnazjum państwowem, należy się zwrócić osobiście do Dyrekcji takiej szkoły jeszcze na początku maja br.

Należy zaznaczyć, że według zapewnień Ministerstwa Wyznań religijnych i Oświecenia publicznego, zarówno w pierwszym, jak i w drugim wypadku, dzieci funkcjonarjuszów państwowych będą miały pierwszeństwo przed innymi kandydatami.

O tem zawiadamiam wskutek reskryptu Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr państwowych z dnia 3-go marca 1923 r. N. 8851-Os. celem powiadomienia podwładnego personalu z etatu Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr państwowych.

Za Wojewodę: *Kowalikowski* w. r.

L. 3459/1 pr. Kraków, dnia 20 marca 1923 r.

Exequatur P. Stefana Reviczky na stanowisko Konsula Królestwa Węgier.

Do wszystkich Panów Starostów w obrębie Województwa krakowskiego, Pana Prezydenta m. Krakowa i Pana Dyrektora Policji w Krakowie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptem z dnia 12 marca b. r. L. Pr. 1944 oznajmiło, że Pan Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej udzielił w dniu 31 stycznia b. r. Exequatur Panu Stefanowi Reviczky na stanowisko Konsula Królestwa Węgier na obszar Województwa krakowskiego, lwowskiego, tarnopolskiego, stanisławowskiego i śląskiego, z siedzibą w Krakowie.

O tem zawiadamiam P. T. z poleceniem użyczenia wyż nazwanemu konsulowi wszelkiej należytej pomocy przy spełnianiu jego obowiązków, gdzieby tego zaszła potrzeba.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Odebranie debitu pocztowego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych odebrało debit pocztowy tygodnikowi niemieckiemu „Der Syn-

dykalist", organowi anarcho-syndykalistów, wydawanemu w Berlinie, oraz dziennikowi „Danziger Zeitung", wydawanemu w Gdańsku.

II. Wydział administracyjny.

L. II./3 1472 ex 1923 r. Kraków, 11 marca 1923.

Okólnik Nr. 392.

Zawiadomienie Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych o dochodzeniach komisyjnych, przy których mają być rozpatrywane obciążenia własności drogowej.

Do wszystkich Starostw oraz Magistratu stoł. król. miasta Krakowa.

Rozporządzeniem z 17 lipca 1922 r. L. XI.-1680 zastrzegło sobie Ministerstwo Robót Publicznych udzielanie zezwoleń na stałe obciążanie wszelkiej własności zarządu drogowego, bez względu na kategorję drogi i bez względu na to, kto drogą zarządza.

Aby umożliwić Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych przedstawienie Ministerstwu warunków, pod jakiemi obciążenie takie mogłoby nastąpić, poleca się Starostwu (Magistratowi), aby w przyszłości zawiadamiał poprzednio Okręgową Dyrekcję o wszelkich dochodzeniach komisyjnych, przy których mają być rozpatrywane obciążenia własności drogowej, bez względu na to, o jaką kategorję dróg chodzi w danym wypadku, a to celem wydania odpowiednich wskazówek właściwemu urzędowi technicznemu I-szej Instancji biorącemu udział w Komisji, alboteż wysłania delegata Okręgowej Dyrekcji Robót Publ. w Krakowie.

Za Wojewodę: *Węclewski* w. r.

L. II./1 1997 ex 1923. Kraków, 21 marca 1923.

W sprawie komunikacji samochodowej na ulicach i placach miasta Krakowa.

Do Magistratu stoł. król. miasta Krakowa.

Uwzględniając przedstawiony mi sprawozdaniem z dnia 30-go stycznia 1923 r. L. 1415/I.-b. wniosek, zmieniam na podstawie § 32 ustęp 5-ty rozp. Min. Robót publicznych i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 6 lipca 1922 r. Dz. u. Rz. P. Nr. 65 poz. 587, normy szybkości jazdy pojazdów mechanicznych, oznaczone w tymże § 32 cytowanego rozporządzenia, w obrębie miasta Krakowa w sposób następujący:

1. W obrębie miasta Krakowa w dzielnicach poza śródmieściem i po ulicach odpowiednio szerokich i nie przeciętych linią tramwajową, wolno jechać osobnym pojazdem mechanicznym z szybkością nie większą niż 10 klm. na godzinę, ciężarowym nie większą niż 6 klm. na godzinę.

2. W śródmieściu, w obrębie ulic i placów zamkniętych pierścieniem plant, a nadto w całem mieście na skrzyżowaniach dróg, ostrych skrętach, podczas mgły, błota lub gołoledzi, na wszystkich miejscach niebezpiecznych, spadzistych, wąskich lub śliskich, wzdłuż linij tramwajowych, koło rozpoczętych budowli, na mostach, przy wjeżdżaniu do bramy i wyjeżdżaniu z domów, wreszcie podczas wyjątkowo ożywionego ruchu lub tłumniejszego zebrania się ludzi, szybkość pojazdów mechanicznych, tak osobowych, jak i ciężarowych, nie może przekraczać 6 klm. na godzinę (tempa konia w stępie).

Winni przekroczenia tych przepisów będą karani w myśl postanowień ustawy z dnia 7 października 1921 r. Dz. u. Rz. P. Nr. 89 poz. 656 o przepisach porządkowych na drogach publicznych.

Zarządzenie niniejsze należy podać do publicznej wiadomości. Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

VII. Wydział Rolnictwa i Weterynarji.

M. R. i D. P.
Nr. 74—R. V./23. Warszawa, 20 lutego 1923 r

Odpis.

W przedmiocie konserwacji umocnień polowych, pozostałych z czasów wojny na terenach państwowych.

Okólnik Nr. 548.

Do PP. Wojewodów, do P. Delegata na Ziemię Wileńską i Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych.

Z czasów wojny światowej oraz wojny, prowadzonej przez Rzeczpospolitą Polską, pozostały w różnych częściach kraju liczne umocnienia polowe. Umocnienia te, o ile znajdują się na terenach państwowych, stanowią własność Państwa i winny być zachowane w całości, aż do czasu dokonania przez Ministerstwo Spraw Wojskowych segregacji tych umocnień na potrzebne lub zbędne dla obrony Państwa.

Wobec powyższego, oraz ze względu na informacje, otrzymane przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr państwowych, a wskazujące na to, że niektóre z tych umocnień są przez ludność miejscową rozbierane, proszę Panów o niezwłoczne wydanie zarządzeń w celu ochrony i konserwacji umocnień polowych aż do czasu ostatecznego zadecydowania o ich przeznaczeniu, a także o pociąganie do odpowiedzialności sądowej winnych psucia lub przywłaszczenia sobie państwowej własności.

Minister Rolnictwa i Dóbr państw.: w z. (—) *Ubysz*
Dyrektor Departamentu.

Za zgodność z oryginałem: (—) Inspektor Kancelarji.
Podpis nieczytelny.

L. VII/22.304 ex 1923. Kraków, dnia 20 marca 1923.

Okólnik Nr. 435.

W sprawie konserwacji umocnień z czasów wojny na terenach państwowych.

Wszystkim Starostwom Województwa krakowskiego i Magistratowi stoł. król. miasta Krakowa

do wiadomości i z poleceniem wydania odpowiednich ścisłych zarządzeń.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. VII/1. 1930 ex 1923. Kraków, 27 marca 1923 r.

Nadzór i ochrona rybactwa.

Okólnik.

Do wszystkich Starostw w obrębie Województwa krakowskiego.

Wskutek pisma Krajowego Towarzystwa Rybackiego w Krakowie, z dnia 8 marca 1923 L. 117, Województwo oznajmia, że Towarzystwo to przy pomocy subwencji rządowej, buduje wylęgarnię w Nowym Targu do sztucznego zapładniania ikry i wylęgu narybku łososia i pstrąga. Powstanie takiej wzorowej, według zasad nauki urządzonej i przez fachowe czynniki prowadzonej wylęgarni, jest rzeczą doniosłą dla rozwoju rybactwa na Dunajcu, oraz na innych górskich wodach podkarpackich i gwarantuje stałe i celowe zarybienie tychże wód, które przeprowadzać będzie wymienione Towarzystwo. Położy to koniec dotychczasowemu, często zdarzającemu się brakowi doborowego, pewnego narybku i przeto stanowić będzie początek nowej ery rybackiej na tych wodach.

Równocześnie w uzupełnieniu zarządzenia wydanego na podstawie tutejszego okólnika Nr. 144 z dnia 1-go lutego 1923 r. L. 834/VII./1. 1923 roku (ogłoszonego w Dzienniku urzędowym Nr. 2 ex 1923 ustęp 4) należy również polecić zwierzchnościom gminnym i posterunkom Policji państwowej, aby zaprzysiężoną straż rybacką wspierały przy wykonywaniu ich obowiązków służbowych i udzielały dzierżawcom rewirów i ich zaprzysiężonej straży pomocy w razie potrzeby na ich żądanie w granicach obowiązujących przepisów. W szczególności poleca się Starostwom, w których powiecie płynącemi wodami ciągnie łosoś na tarło, zwrócić uwagę podwładnym organom, że nadchodzi pora wędrówki łososia, aby przy każdej sposobności, organy Policji państwowej zaś przy sposobności patrolowania, baczną zwracały uwagę na ochronę łososia przed kłusownikami i przed połowami zapomocą niedozwolonych przyrządów, których zakaz używania wydano rozporządzeniem b. Namiestnictwa z dnia 22-go czerwca 1921 roku L. 76585/VII/1. / 1751 (zakaz łowienia ryb na ostkę) i rozporządzenia tutejszego Województwa z dnia 3-go grudnia 1921 r. L. 12939/VII/1. / 1717 (Dz. urz. Nr. 3, ex 1921, str. 22).

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Odpis.

L. VII/2—2023 ex 1923. Kraków, 6 kwietnia 1923.

W sprawie obrotu nawozem sztucznym w Wojew. śląskiem.

Do wszystkich Starostw Województwa krakowskiego i Magistratu stoł król. miasta Krakowa.

W myśl rozporządzenia Województwa śląskiego z dnia 9 stycznia 1923 r. L. V/1971, wywóz z granic Województwa śląskiego wszelkich zapasów nawozów sztucznych amoniakalnych i fosforowych, zawisłym będzie z dniem 15 marca 1923 r. od uzyskania zezwolenia na sprzedaż względnie wywóz ze strony Województwa śląskiego (Wydział Przemysłu i Handlu, gmach Dyrekcji Policji, Katowice, ulica Zielona).

O tem należy powiadomić sfery interesowane.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. 2827/VII/3 ex 1923. Kraków, dnia 10 kwietnia 1923.

Okólnik Nr. 535.

Do

wszystkich PP. Starostów Województwa krakowskiego.

Na zasadzie par. 1. rozporządzenia Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 2 stycznia 1922. Dz. U. Rz. P. Nr. 10 ustanawiam następujące ceny za 1 m^3 drzewa budulcowego w okręgu Województwa na miesiąc kwiecień 1923.

Ceny średnie obowiązujące na miesiąc	Sosna, Świerk, Jodła				Uwaga
	Klasa grubości według średnicy mierzonej w połowie długości				
	do 20 ct.	21—30	31—40	40 i zwyż.	
	Cena metra kub. na pniu w Mkp.				
Kwiecień .	61000	72000	88000	101000	

Ceny ustanowione w powyższej tabeli stosować należy przy obliczaniu wartości drzewa wydawanego w lasach, położonych co najwyżej 5 klm. od stacji kolejowej, przy obliczaniu wartości drzewa w lasach oddalonych 5—10 km. od stacji kolejowej stosować należy ceny powyższe z 10% zniżką, przy odległości 10—20 km. z 20%, przy odległości 20—30 km. z 30% zniżką.

Polecam P. Staroście, aby treść tego obwieszczenia podał bezzwłocznie do wiadomości wszystkich interesowanych z pouczeniem, że przeciwko ustanowionym cenom przysługuje prawo odwołania do Ministerstwa Robót Publicznych w ciągu dni 14, licząc od dnia ogłoszenia tego obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Województwa.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

VIII. Wydział Pracy i Opieki Społecznej.

Odpis.

L. VIII 1987 ex 1923. Kraków, dnia 16 marca 1923.

Okólnik Nr. 423.

Podwyższenie normy dziennej za utrzymanie niestałych mieszkańców m. Warszawy w tamtejszych Zakładach i schroniskach miejskich.

Do wszystkich Panów Starostów Województwa krakowskiego.

Pismem z dnia 19 lutego 1923 r. Nr. Vd 42482/XVII 23 zawiadomił Magistrat miasta stoł Warszawy, że od dnia 1 stycznia 1923 podniósł do Mk. 4000 dziennie pobieraną dotychczas normę dzienną za utrzymanie w Zakładach i schroniskach miejskich dzieci, kalek i starców, niestałych mieszkańców Warszawy, ponieważ dotychczas pobierana norma dzienna za utrzymanie nie pokrywała ponoszonych wydatków ze względu na wzrost drożyzny. O tem zawiadamiam Panów Starostów, z poleceniem zawiadomienia Magistratów względnie zwierzchności gminnych tamtejszego powiatu.

Równocześnie polecam zawezwać powyższe zarządy gminne, by pokrywały bezzwłocznie należytości za utrzymanie w schroniskach miejskich m. Warszawy przynależnych do odnośnych gmin, Magistrat m. Warszawy bowiem żali się, że rachunki miesięczne wysyłane przez Magistrat do Zarządów gmin wyrównywane są z bardzo znacznem, nieraz dwuletniem opóźnieniem, co przy obecnym spadku waluty przynosi kasie miejskiej wielkie straty.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Odpis.

L. VIII 1987 ex 1923. Kraków, dnia 16 marca 1923.

Do Pana Prezydenta król. stoł. m. Krakowa.

Udzielam Panu Prezydentowi okólnik wystosowany do Starostw Województwa krakowskiego do wiadomości i wydania stosownego zarządzenia.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. VIII 1664 ex 1923 r. Kraków, dnia 23 marca 1923.

W sprawie czasopisma „Opieka nad dzieckiem“.

Okólnik Nr. 465.

Do wszystkich PP. Starostów i do Pana Prezydenta król. stoł. miasta Krakowa.

W myśl reskryptu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z 13 lutego 1923, Nr. 405/II Województwo zawiadamia, że w miesiącu styczniu br. ukazał się w Warszawie pod redakcją docenta Dra med. Wł. Szenajcha, lekarza naczelnego szpitala im. Karola i Marji w Warszawie, oraz wybitnych pracowników na polu opieki nad dziećmi, pierwszy numer dwumiesięcznika pt. „Opieka nad dzieckiem“.

Czasopismo powyższe, którego redakcja i administracja mieści się przy ul. Jasnej Nr. 11, 3 p. w Warszawie, poświęcone jest ochronie macierzyństwa, opiece nad dziećmi i młodzieżą, i zawiera cenne rady i wskazówki dla wszystkich Zakładów opiekuńczych, które mają na oku troskę nad prawidłowym rozwojem fizycznym i duchowym przyszłych obywateli.

Polecam o ukazaniu się „Opieki nad dzieckiem“ uwiadomić zarządy wszystkich interesowanych Zakładów, Ochronek i Żłóbków, oraz Stowarzyszeń opiekuńczych i humanitarnych i zalecić prenumeratę tego czasopisma, która wynosi za I. półrocze br. 2.700 Mkp.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Okólnik Nr. 18.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, Nr. A. W. 306. Warszawa, dnia 23 lutego 1923.

Inwalidzi wojenni — składanie zeznań świadków.

Do wszystkich PP. Wojewodów (P. Woj. w Katowicach), P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu w Warszawie.

Celem umożliwienia inwalidom nie posiadającym pisemnych dowodów inwalidztwa, szybszego uzyskania rent, zwróciło się Ministerstwo Spraw Wojskowych do Ministerstwa Spraw Wewn. z prośbą o wydanie zarządzenia, polecającego władzom adm. I inst. przyjmowanie zeznań świadków, mających stwierdzić związek przyczynowy pomiędzy kalectwem, a służbą wojskową inwalidów według przyległego wzoru.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyłając odpisy zarządzeń Min. Spr. Wojsk. z dnia 12 lipca 1922 r., L. 13095 Sup. Inw. oraz z dnia 18 września 1922 r., L. 17902/III Sup. Inw. wraz z wzorem protokołu zeznań — poleca Panu, aby wydał podległym władzom administracyjnym I. instancji polecenie przyjmowania zeznań świadków, o których mowa i wciągania ich do protokołów, których formularze przesłane zostaną władzom adm. I. instancji przez odnośne D. O. K. Zarazem należy wyjaśnić, że w myśl

wzoru zeznania winne władze adm. I. instancji po zaprotokółowaniu zeznań świadków stwierdzić:

pod *a)* własnoręczność podpisów świadków,

pod *b)* okoliczność, że władzy adm. nie są znane fakta, stawiające w wątpliwość wiarogodność świadków.

W celu zaś umieszczenia odnośnej adnotacji w rubryce pod *b)* winne władze adm. I. instancji odnieść się do właściwych władz sądowych o udzielenie koniecznych informacji w b. zaborze ros. do biura ewidencji osób skazanych przy Ministerstwie Sprawiedliwości, w Małopolsce do Prokuratur według miejsca przynależności skazanego, w Wielkopolsce i Górnym Śląsku również do Prokuratur według miejsca zamieszkania skazanego.

Po nadejściu tej informacji należy rubrykę „b“ odpowiednio wypełnić i tak uzupełniony protokół przesłać bezpośrednio tej władzy wojskowej, do której petent ma złożyć podanie o przyznanie renty inwalidzkiej.

W odnośnem piśmie zechce Pan również zwrócić uwagę podległym władzom, by sprawy powyższe były traktowane przez nie jako bardzo pilne.

Za Ministra: podpis nieczytelny.
Podsekretarz Stanu.

Zeznanie.

.... (nazwiska i imiona: złożone .... (podać Urząd) w obecności) podpisani ....
przynależni do: 1) .... 2) ....
(podać gminę i powiat) niekarany dotychczas sądownie, zeznaje niniejszem, że inwalida .... nabawił się kalectwa (choroby) w czasie służby wojskowej w (patrz uwaga) ....
....
....
co podpisani stwierdzili naocznie przebywając wówczas w ....
Podpisani nie pozostają do inwalidy .... w żadnym stosunku pokrewieństwa i powinowactwa.
Podpisani są świadomi tego, ze za fałszywe zeznanie grozi im odpowiedzialność sądowo-karna.

.... dnia .... 192..

(podpis świadków).

Stwierdzam:

a) własnoręczność podpisów świadków;

b) według oświadczenia sądu (prokuratora w.. .... z dn. .... L. ....., że wymienieni świadkowie nie byli karani) byli karani za przekroczenie, zbrodnie, występek z art. .... K. K. .... (oraz nie znajdują się pod śledztwem) są w śledztwie pod zarzutem przewinienia ....

c) że władzy administracyjnej I. instancji nie są znane dane, stawiające w wątpliwość świadków.

Ponadto zaświadczam, że inwalida .... został powołany do służby wojskowej dnia .... na zasadzie dekretu mobilizacyjnego i po odbytej służbie powrócił do gminy....... dnia...... 192..

(Pieczęć i podpis Starosty, Komisarza Policji, Komisarza Rządu, Komisarza Obwodowego i t. p.).

Uwaga: Świadkowie zeznają, wśród jakich okoliczności inwalida nabawił się kalectwa (choroby), np. został ranny w walkach pod Lwowem, przebywał w szpitalu (w zakładzie leczniczym) jako chory na .... przebywał na punkcie opatrunkowym w .... był transportowany jako ranny (chory) w drodze do .... i t. p.

Należy również podać możliwie ścisłą datę wypadku, który spowodował kalectwo (chorobę).

Punkt *b)* odnośnie do stwierdzenia karalności świadków i przebywania ich pod śledztwem wypełnia władza administracyjna I instancji po nadejściu informacji od sądu (Prokuratora).

Odpis z odpisu.

Mtnisterstwo Spraw Wojskowych Departament Sanitarny L. dz. 17902/III Sup. Inw.

Warszawa, 18 września 1922.

Dowody stwierdzające związek przyczynowy pomiędzy kalectwem a służbą wojskową, częściowa zmiana rozporządzenia M. S. Wojsk. L. 102215 (N. Dz. Rozk. Wojsk. N. 43 z 1921 roku poz. 791).

W związku z rozporządzeniem M. S. Wojsk. L. 13095/22/III Sup. Inw. Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 31 z 1922 r. poz. 457 zarządzam częściową zmianę załącznika Nr. 5 do rozporządzenia M. S. Wojsk. L. 102215/N (Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 43 z 1921 r. poz. 791), a mianowicie:

1) w wierszu drugim zamiast „sporządzone“ winno być „złożone“;

2) zamiast zdania „Wiarygodność świadków i prawdziwość ich podpisów stwierdzam“ winno być stwierdzam:

a) własnoręczność podpisów świadków,

b) według oświadczenia sądu (prokuratora w................ z dnia.......... L......., że wymienieni świadkowie nie byli karani (byli karani za przekroczenie, zbrodnię, występek z art. .... K...... K......) oraz nie znajdują się pod śledztwem (są w śledztwie pod zarzutem przewinienia ....);

c) że władzy administracyjnej I instancji nie są znane dane, stawiające w wątpliwość wiarygodność świadków;

3) w końcu rubryki „Uwaga“ umieścić następujące zdanie:

„Punkt *b)* odnośnie do stwierdzenia karalności świadków i przebywania ich pod śledztwem wypełnia władza administracyjna I instancji po nadejściu informacji od sądu (prokuratora)“.

Tak poprawione blankiety wyżej wspomnianego załącznika sporządzą D. O. K. we własnym zakresie i przeszlą poszczególnym władzom administracyjnym I. instancji, znajdującym się na terenie danego O. K. po porozumieniu z odnośnem Województwem

Otrzymują wszystkie D. O. K.

Ministerstwo Spraw Wojskdwych Departament VIII Sanit., L. dz. 13095/22 III Sup. Inw.

Warszawa, 12 lipca 1922.

Odpis z odpisu.

Dowody stwierdzające związek przyczynowy pomiędzy kalectwem a służbą wojskową. Zmiana Instrukcji w sprawie rejestracji osób zgłaszających roszczenie do zaopatrzenia inwalidzkiego i rozp. M. S. Wojsk. o zaliczkach na renty inw. od 1 grudnia 1921 r. Dz. Rozk. Nr. 2 (22. poz. 54).

W częściowej zmianie „Instrukcji w sprawie rejestracji osób, zgłaszających roszczenie do zaopatrzenia inwalidzkiego“ (Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 7/22 poz. 121) oraz rozporządzenia M. S. Wojsk. z dnia 17 grudnia 1921, L. 119017/N, Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 2 (22, poz. 54) zarządzam, co następuje:

1) W par. 7 „Instrukcji w sprawie rejestracji osób zgłaszających roszczenie do zaopatrzenia inwalidzkiego“ — po zdaniu poczynającem się od słów: „Dokumenty te posiadając“ a kończącem się na słowach: „że związek przyczynowy rzeczywiście zachodzi“ wpisać zdanie nowe w brzmieniu „jeżeli z samej treści dokumentów powyższych nie wynika, że związek przyczynowy pomiędzy kalectwem (chorobą) a służbą wojskową rzeczywiście zachodzi, za dowody istnienia takiego związku posłużyć mogą, że z wyszczególnieniem dokumentów, z porównania których ze stwierdzonem przez Komisję (super) rewizyjną kalectwem (chorobą) związek jego ze służbą wojskową da się wyprowadzić logicznie i z wszelkiem prawdopodobieństwem“.

2) skreślić par. 8 „Instrukcji w sprawie rejestracji osób, zgłaszających roszczenia do zaopatrzenia inwalidzkiego“ i wpisać w to miejsce: „W braku jakichkolwiek dowodów w rozumieniu par. 7 niniejszej instrukcji“, stwierdzających związek przyczynowy kalectwa (choroby) ze służbą wojskową, mogą być wzięte za podstawę do rejestracji osób, zgłaszających roszczenie do zaopatrzenia inwalidzkiego zeznania dwóch wiarygodnych świadków (wzór podaje załącznik Nr. 5 do pozycji 791 Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 43/21) złożone przed władzą polityczną I. instancji, względnie zeznania dwóch oficerów czynnie w wojsku służących, złożone protokolarnie przed ich przełożoną władzą, którzy stwierdzą, że byli obecni w czasie wypadku, jaki spowodował kalectwo (chorobę) lub też w czasie pobytu osoby, roszczącej pretensję do zaopatrzenia inwalidzkiego, w szpitalu (zakładzie leczniczym. punkcie opatrunkowym, żywnościowym itd.), przy oddawaniu chorego do szpitala i t. p.

Zeznania dwóch świadków, z których jedno złożone zostało przez oficera, czynnie w wojsku służącego przed jego przełożoną władzą, natomiast drugie przed władzą polityczną I. instancji przez osobę nie posiadającą stopnia oficera, czynnie w wojsku służącego, mogą oczywiście także służyć za podstawę do rejestracji osoby zgłaszającej roszczenia do zaopatrzenia inwalidzkiego.

Za podstawę do rejestracji mogą być ponadto wzięte świadectwa zwierzchności gminnych, poparte potwierdzeniem władzy politycznej I. instancji, że roszczący pretensje do zaopatrzenia inwalidzkiego odbywał służbę wojskową w armjach i terminach w par. 2 niniejszej instrukcji pod e), f), g), h) wymienionych, oraz ze służby tej powrócił do gminy chorym lub kaleką — w terminie, wykluczającym z całą oczywistością podejrzenie, że kalectwo (choroba) powstało po zwolnieniu z wojska i w żadnym wypadku nie mogło powstać w terminie u osób, które należały do b. armji austrjackiej po 1 listopada 1918 r., do b. armji niemieckiej po 27 grudnia 1918 r., wreszcie odnośnie do osób, które należały do b. armji rosyjskiej po 1 marca 1918 r.

Zeznania świadków, względnie świadectwa zwierzchności gminnych potwierdzone przez władzę polityczną I. instancji, mogą być przez komisje (super) rewizyjne uznane za dowody istnienia związku przyczynowego pomiędzy kalectwem a służbą wojskową, jeżeli z porównania treści tych zeznań lub świadectw ze stwierdzonem przez komisję (super) rewizyjną kalectwem (chorobą) związek jego ze służbą wojskową da się wyprowadzić logicznie i z wszelkiem prawdopodobieństwem.

3) W par. 25 „Instrukcji w sprawie rejestracji osób zgłaszających roszczenie do zaopatrzenia inwalidzkiego“ skreślić słowa „najdalej do dn. 30 kwietnia 1922 r.“.

4) W rozporządzeniu M. S. Wojsk. L. 119017/M z dn. 17 grudnia 1921 r. (Dziennik Rozk. Wojsk. Nr. 2/22, poz. 54) skreślić cały punkt 6-ty i wpisać w to miejsce nowy punkt w brzmieniu „podstawą przyznania zaliczki na rentę może być jedynie i wyłącznie akt (super) rewizyjny zawierający orzeczenie Komisji (super) rewizyjnej o istnieniu związku przyczynowego pomiędzy kalectwem (chorobą) a służbą wojskową, wydane przy uwzględnieniu dowodów,

o których mowa w par. 7 i 8 „Instrukcji w sprawie rejestracji osób, zgłaszających roszczenie do zaopatrzenia inwalidzkiego“ (Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 7/22, poz. 121) uzupełnionej rozporządzeniem M. S. Wojsk. z dn. 12 lipca L. 13095/Sup. Ins. pkty 1, 2, 3.

Inwalidom wojennym pobierającym zaliczki na renty na podstawie aktów (super) rewizyjnych, które nie zawierają orzeczenia o istnieniu związku przyczynowego pomiędzy kalectwem (chorobą) a służbą wojskową — należy wstrzymać wypłatę tych zaliczek do czasu uzupełnienia w tym kierunku aktu (super) rewizyjnego.

Szef administracji
podpis: Generał Dywizji.

Otrzymują: Gabinet Ministra (Dz. Rozp. Wojsk.), Wszystkie DOK., Dowództwo 2 Armji, Departament 7 Intendantury.

L. VIII. 2429 ex 1923. Kraków, dnia 21 marca 1923 r.

Okólnik Nr. 437.

Inwalidzi wojenni — składanie zeznań świadków.

Wszystkim Starostwom Województwa krakowskiego i Magistratowi stoł. król. m. Krakowa do wiadomości i ścisłego zastosowania się.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Okręg. Dyrekcja Robót Publicznych.

Odpis z odpisu.

Ochrona tytułu inżyniera.

Ministerstwo Robót Publicznych Departament 4 (drogowy) Nr. XI — 2578. W sprawie ustanowienia nazw zarządów drogowych. Warszawa, dnia 7 marca 1923. Do Województwa krakowskiego Okręg. Dyr. Rob. Publ. w Krakowie. — Wobec postanowienia art. 8 i 9 ustawy z dnia 21/IX r. u. w przedmiocie ochrony tytułu inżyniera (Dz. U. Nr. 90, p. 823), będącego stopniem akademickim, zarządza się: Zaniechać dotychczas używanego tytułu „inżynier powiatowy“ i zastąpić go wzamian nazwą: „Kierownik .... Zarządu drogowego“ względnie „Zastępca Kierownika .... Zarządu drogowego“. Przed słowem „.......... Zarządu“ należy celem dokładniejszego określenia zawsze dodawać rodzaj tego zarządu, tj. „państwowego“, „wojewódzkiego“, „powiatowego“, „miejskiego“, przyczem trzy ostatnie określenia odnoszą się do zarządów samorządowych. Zarządzenie to należy odnośnie do zarządów państwowych wykonać bezzwłocznie oraz podać do wiadomości wszystkich samorządów i przestrzegać, by tak ze strony tych ostatnich, jakoteż i ze strony przedsiębiorstw prywatnych były ściśle przestrzegane postanowienia powołanej na wstępie ustawy w przedmiocie tytułu inżyniera.

Minister: (—) *Łopuszański* m. p.

L. 1—1062. Kraków, dnia 16 marca 1923.

Województwo krakowskie. Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych w Krakowie.

Wszystkim Urzędom technicznym, podległym tut. Dyrekcji,
Wszystkim Starostwom w obrębie Województwa krakowskiego,
Wydziałom Rady Powiatowej i Magistratom
do wiadomości i zastosowania się.

Dyrektor: *Dudek* mp.

Mianowania i przeniesienia.

Minister Spraw Wewnętrznych zamianował urzędników referendarskich w VII. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie Józefa Nowakowskiego, Karola Clossmana, Dra Leona Tomasika i Kazimierza Nowickiego urzędnikami referendarskimi w VI. st. sł. i posunął starostów Kazimierza Podobińskiego w Bochni i Adolfa Hanika w Brzesku do VI. st. sł., zaś urzędników referendarskich w VIII. st. sł. Dra Jana Wyroda, Władysława Pallę-Bocheńskiego, Marjana Buczkowskiego, Adama Zaleskiego, Jana Jägermana, Dra Jacka Wisłuckiego i Dra Jana Pomiankowskiego zamianował urzędnikami referendarskimi w VII. st. sł.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianował lekarzy weterynarji Marjana Stachurskiego, Stanisława Kohlberga, Henryka Fabiańskiego, Adama Gąskę, Stefana Przybyłkiewicza i Stefana Schwarza państwowymi lekarzami weterynaryjnemi w VII. st. sł.

Wojewoda krakowski zamianował urzędników referendarskich w IX. st. sł. Tadeusza Karpińskiego w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, Ferdynanda Zamirskiego przy Starostwie w Nowym Targu, Dra Władysława Bajbora w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, Jerzego Marca przy Starostwie w Tarnowie i Władysława Leszkę w Urzędzie Wojew. w Krakowie urzędnikami referendarskimi w VIII. st. sł.

Wojewoda krakowski zamianował inż. Juljusza Kolarzowskiego urzędnikiem w VIII. st. sł. państwowej służby budowlanej Województwa (Okręg. Dyrekcji Robót Publicznych) w Krakowie.

Wojewoda krakowski dopuścił ukończonych słuchaczy praw Józefa Dańkowskiego i Jakóba Kurcza do służby przygotowawczej administracyjno-politycznej, przydzielając pierwszego do Starostwa w Mielcu, a drugiego do Starostwa w Podgórzu.

Wojewoda krakowski dopuścił Edwarda Lipińskiego do praktyki rachunkowej w Oddziele rachunkowym krakowskiego Urzędu Wojewódzkiego.

Wojewoda krakowski zamianował urzędnika kancelaryjnego w XI. st. sł. Stanisława Rożkiewicza urzędnikiem kancelaryjnym w X. st. sł. na etacie

Ministerstwa Zdrowia Publ. i przydzielił do służby w Inspektoracie sanitarno-obyczajowym w Tarnowie.

Wojewoda krakowski posunął urzędników kancelaryjnych w IX. st. sł. Stanisława Maniowskiego i Karola Kantora do VIII. st. sł.; urzędników kancelaryjnych w X. st. sł. Michała Bukowskiego, Mikołaja Jacyszyna, Stanisł. Poznana, Leopolda Gumińskiego, Wojciecha Kubiaka, Władysława Silberta, Feliksa Kowalskiego i Mieczysława Warchałowskiego do IX. st. sł.; urzędników kancelaryjnych w XI. st. sł. Władysława Terenkoczego, Bolesławę Gurską, Jakóba Mroczkiewicza, Franciszka Rachwała, Antoniego Ćwika, Stanisława Dobrzańskiego, Stanisława Gardolińskiego, Jana Deptucha, Piotra Fedorkę, Franciszka Piątka, i Zygmunta Kostikowa do X. st. sł., pozostawiając ich w dotychczasowych miejscach służbowych, a Jana Przybyszowskiego przenosząc z Brzeska do Białej.

Wojewoda krakowski zamianował Teofila Pietrykę urzędnikiem kancelaryjnym w XI. st. sł. i przydzielił do służby w Starostwie w Mielcu.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych przeniósł starsz. państw. lekarza weteryn. Stefana Schwarza z Limanowej do Bydgoszczy na stanowisko kierownika poddziału w Dziale Hygjeny Zwierząt Państwowego Naukowego Instytutu Rolniczego.

Wojewoda krakowski przeniósł państw. lekarzy weteryn. Andrzeja Sagana z Oświęcimia do Nowego Sącza, a Włodzimierza Tumę z Krakowa do Oświęcimia, tudzież urzędnika techniczno-leśnego w VIII. st. sł. inż. Mieczysława Gołemberskiego z Tarnowa do Wadowic, a leśniczego powiatowego Pawła Kopecia z Wadowic do Tarnowa.

Wojewoda krakowski przeniósł urzędnika kancelaryj. w X. st. sł. Marcelego Langenfelda z Jasła do Brzeska i przydzielił do służby w tamtejszem Starostwie.

Nekrologia.

† Ferdynand Zörner, emerytowany państwowy inspektor weterynaryjny, a ostatnio kontraktowy referent we Wydziale rolnictwa i weterynarji krakowskiego Urzędu wojewódzkiego, zmarł dnia 22 marca 1923 r., przeżywszy lat 65.

Oddany zawodowi swemu, pozostawił po sobie pamięć człowieka wielkiej pracowitości i nieposzlakowanego charakteru.

Ogłoszenia.

Obwieszczenie

Ministra Skarbu w przedmiocie uprawy tytoniu w 1923 roku, z dnia 13 marca 1923 r. L. 699/pr./23/GDMT.

I. Tytoń jest przedmiotem monopolu państwowego, nikt zatem nie może go uprawiać bez zezwolenia władz skarbowych.

Kto otrzyma pozwolenie na uprawę tytoniu, obowiązany jest odsprzedać cały jego zbiór Skarbowi Państwa po cenach taryfowych, które ustanowi Minister Skarbu.

Dla własnego użytku nie wolno bezwarunkowo uprawiać tytoniu.

II. W roku 1923 uprawa tytoniu dozwolona jest:

1) W Województwie stanisławowskiem: w powiatach horodeńskim, kołomyjskim, kosowskim, peczeniżyńskim, rohatyńskim, śniatyńskim, stanisławowskim i tłumackim;

2) w Województwie tarnopolskiem: w powiatach borszczowskim, buczackim, czortkowskim, podhajeckim, skałackim, trembowelskim i zaleszczyckim;

3) w Województwie warszawskiem: w powiatach ciechanowskim, gostynińskim, kutnowskim, lipnowskim, łowickim, makowskim, mławskim, nieszawskim, płockim, płońskim, przasznyskim, pułtuskim, rypińskim, sierpeckim i włocławskim;

4) w Województwie łódzkiem: w powiatach kaliskim, kolskim, konińskim, łęczyckim, sieradzkim, słupeckim i tureckim;

5) w Województwie kieleckiem: w powiatach iłżeckim, jędrzejowskim, kieleckim, końskim, kozienickim, miechowskim, olkuskim, opatowskim, opoczyńskim, pińczowskim, radomskim, sandomierskim i stopnickim;

6) w Województwie lubelskiem: a) w powiatach bialskim, janowskim, lubartowskim, łukowskim, puławskim, radzyńskim, siedleckim, sokołowskim, węgrowskim i włodawskim; b) w powiatach biłgorajskim, chełmskim, hrubieszowskim, krasnostawskim, tomaszowskim i zamojskim;

7) w Województwie białostockiem: w powiatach augustowskim, białostockim, bielskim, grodzieńskim, kolneńskim, łomżyńskim, ostrołęckim, sejneńskim, sokulskim, suwalskim, szczuczyńskim, wołkowyskim i wysoko-mazowieckim;

8) na całym obszarze Województwa wołyńskiego;

9) na całym obszarze Województwa poleskiego;

10) na całym obszarze Województwa nowogrodzkiego;

11) w Ziemi Wileńskiej: w powiatach dziśnieńskim, duniłowiczowskim i wilejskim;

12) w Województwie pomorskiem: w powiecie grudziądzkim;

13) w Województwie poznańskiem: w powiatach inowrocławskim, mogileńskim, poznańskim, strzelneńskim i znińskim:

14) w Województwie śląskiem: w powiatach, które oznaczy Wydział Skarbowy Województwa śląskiego.

Na obszarach, położonych poza obszarem uprawy, oznaczonym w ust. II., uprawa tytoniu może być dozwolona w tym wypadku, gdy pod uprawę zgłoszone będzie w jednym powiecie ogółem przynajmniej 10 hektarów gruntu.

III. Pozwolenie na uprawę tytoniu mogą otrzymać tylko ci rolnicy, którzy wedle powszechnie obowiązujących ustaw mogą zawierać ważne umowy i którzy nie są wykluczeni od uprawy tytoniu z powodu przemytnictwa lub niezastosowania się do przepisów i zarządzeń, wydanych dla zabezpieczenia monopolu tytoniowego.

IV. Pozwolenie na uprawę tytoniu może być udzielone tylko wtedy, gdy przestrzeń gruntu, zgłoszona pod uprawę, obejmować będzie w danej miejscowości ogółem przynajmniej 2 hektary, a poza tem przestrzeń gruntu, zgłoszona przez jednego rolnika, nie będzie mniejszą, jak 500 mtr. kwadr. i to w jednej nierozdzielnej całości.

V. O pozwolenie na uprawę tytoniu należy zgłaszać się do wójta (naczelnika gminy) najpóźniej do dnia 15 maja b. r.

Zgłoszenie ma zawierać:

a) imię i nazwisko zgłaszającego się,

b) miejscowość, gmina, powiat,

c) przestrzeń gruntu, przeznaczona pod uprawę,

d) dokładne określenie położenia gruntu, przeznaczonego pod uprawę,

e) oświadczenie zgłaszającego się, że zobowiązuje się stosować do przepisów i zarządzeń, dotyczących uprawy tytoniu, tudzież odsprzedać całą ilość zebranego tytoniu Skarbowi Państwa po cenach taryfowych, które ustanowi Minister Skarbu,

f) gatunek tytoniu, który zgłaszający się będzie uprawiać (czerwono-żółto-kwitnący),

g) pochodzenie nasienia, użytego do uprawy, ewent. żądanie dostarczenia nasienia przez Zarząd Monopolu Tytoniowego.

VI. Wójtowie (naczelnicy gmin) obowiązani są złożone u nich zgłoszenia, po stwierdzeniu prawdziwości dat w nich podanych podpisem i pieczęcią urzędową, natychmiast przedłożyć łącznie wszystkie z każdej miejscowości właściwemu terytorjalnie Urzędowi Akcyz i Monopolów.

VII. Przyjmując pozwolenia na uprawę tytoniu, poddaje się tem samem plantator urzędowej kontroli oraz przepisom i zarządzeniom, dotyczącym uprawy tytoniu.

Przy urzędowych czynnościach organów, kontrolujących uprawę, obowiązany jest plantator albo osobiście być obecnym albo upoważnić do zastępstwa inną osobę, a w razie potrzeby być przy tych czynnościach osobiście pomocnym, lub też dostawić robotników, tudzież udzielać wszelkich wyjaśnień.

VIII. Pozwolenie na uprawę tytoniu ważne jest tylko dla tej osoby, na której nazwisko opiewa i tylko dla gruntu i przestrzeni, w pozwoleniu oznaczonych.

Pozwolenie na uprawę może wyjątkowo być przeniesione na inną osobę w następujących wypadkach:

a) Gdy podczas uprawy zajdzie zmiana w osobie użytkowcy gruntu, na którym tytoń jest uprawiany, a to wskutek sprzedaży, wydzierżawienia i t. p. Natenczas osoba, która otrzymała pozwolenie, obowiązana jest o zaszłej zmianie donieść, przedkładając pozwolenie do dni 8 właściwemu organowi kontroli skarbowej. Organ ten uwidoczni zmianę w osobie plantatora w pozwoleniu i doniesie o niej Urzędowi, który pozwolenie wydał.

Przez przyjęcie pozwolenia przez nowego użytkowcę gruntu przechodzą na niego wszystkie prawa i obowiązki, połączone z posiadaniem pozwolenia.

b) Gdy posiadacz pozwolenia na uprawę umrze, pozwolenie to przechodzi na jego spadkobiercę lub następcę prawnego. W tym wypadku nie jest wymagane doniesienie o zmianie w osobie plantatora.

Gdy plantator zmienia grunt pod uprawę zgłoszony na inny, obowiązany jest o tem donieść najpóźniej do 15 czerwca b. r. właściwemu organowi kontroli skarbowej. Organ ten uwidoczni tę zmianę w pozwoleniu na uprawę i doniesie o niej Urzędowi, który wydał pozwolenie.

Gdy plantator zwiększa lub zmniejsza przestrzeń gruntu w pozwoleniu oznaczoną, obowiązany jest zawiadomić o tem najpóźniej do 15 czerwca b. r. organ kontroli skarbowej.

W razie, gdy chodzi o zwiększenie przestrzeni gruntu pod uprawę zgłoszonego, lub jej zmniejszenie, jednak nie poniżej najniższego wymiaru, oznaczonego dla poszczególnego plantatora pod IV., organ kontroli skarbowej uwidoczni tę zmianę w pozwoleniu i zawiadomi o niej Urząd, który pozwolenie wydał.

Zmniejszenie przestrzeni gruntu do uprawy zgłoszonego przez gminę lub plantatora poniżej najmniejszego wymiaru, oznaczonego pod IV., pociągnie za sobą, o ile nie będzie usprawiedliwione, odmówienie pozwolenia na uprawę tytoniu w roku przyszłym.

Jako usprawiedliwienie niedotrzymania najmniejszej przepisanej przestrzeni będzie uważane przedstawienie przez gminę wzgl. plantatora dowodu, że poczyniono przygotowania do uprawy tytoniu w oznaczonym rozmiarze, że jednak nie można przeprowadzić uprawy w tym rozmiarze wskutek wydarzeń, którym plantator nie mógł zapobiec (n. p. posucha, powódź i t. p.).

O tych wypadkach obowiązana jest gmina wzgl. plantator donieść w przeciągu trzech dni właściwemu organowi kontroli skarbowej, który usprawiedliwienie to zanotuje w pozwoleniu na uprawę.

Osoba, która zrzeka się pozwolenia na uprawę tytoniu, obowiązana jest to pozwolenie najdalej do 30 czerwca b. r. złożyć właściwemu organowi kontroli skarbowej, a tenże organ zwróci je Urzędowi, który pozwolenie wydał.

Plantator obowiązany jest do czasu odstawienia zbioru tytoniu Skarbowi Państwa o każdem elementarnem lub innem bez winy jego powstałem zdarze-

niu, które spowodowało zniszczenie lub uszkodzenie uprawionego przez niego tytoniu, donieść do 8 dni organowi kontroli skarbowej.

Nasienie potrzebne do uprawy tytoniu wyda osobom, które otrzymały pozwolenie na uprawę tytoniu, na żądanie Urząd, uprawniony do wydawania pozwoleń, bezpłatnie. W tym wypadku nie wolno im użyć innego nasienia do uprawy, pod zagrożeniem wykluczenia od uprawy tytoniu w roku przyszłym.

Na obszarach wymienionych w ust. II. 1, 2, 3, 4, 5 i 6. wolno uprawiać tytoń tylko z nasienia, dostarczonego przez Zarząd Monopolu Tytoniowego.

Uprawa innych ziemiopłodów pomiędzy roślinami tytoniowemi jest zakazana. Przekroczenie tego zakazu pociągnie za sobą wykluczenie plantatora tytoniu od uprawy tytoniu w roku przyszłym.

Za wzorowe prowadzenie uprawy tytoniu będą przyznane plantatorom nagrody pieniężne przy odstawieniu zbioru Skarbowi Państwa.

Zaniechanie ze strony plantatora wzgl. gminy przepisanych w niniejszym ustępie doniesień pociąga za sobą wykluczenie od uprawy tytoniu w roku przyszłym niezależnie od ewentualnych kar, przepisanych w ustawie o monopolu tytoniowym.

IX. Uprawa tytoniu podlega urzędowemu nadzorowi. Nadzór ten wykonują organa Zarządu Monopolu Tytoniowego, Kontroli Skarbowej, Policji Państwowej, Żandarmerji Wojskowej, oraz Wojskowej Straży Granicznej.

Organa, powołane do wykonywania nadzoru, uprawnione są do wstępu na grunt, na którym tytoń jest uprawiany i do wszystkich miejsc i schowków, w których plantator tytoń przechowuje. Te czynności należy wykonywać w obecności plantatora lub członka jego rodziny, oraz członka zwierzchności gminy.

X. Na zasadzie § 21 ustawy o monopolu tytoniowym wójtowie (naczelnicy gmin) obowiązani są współdziałać w przyjmowaniu zgłoszeń o pozwolenie na uprawę tytoniu, wspierać organa, powołane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu w wykonaniu ich czynności i uczestniczyć na żądanie tych organów w ich czynnościach, wreszcie podawać zgodnie z prawdą informacje w sprawach uprawy tytoniu.

XI. Ceny wykupna, sposób i termin dostawy tytoniu ustanowią odrębne rozporządzenia.

Ceny wykupna odpowiadać będą stosownie do gatunku tytoniu, a to żółto-kwitnącego, względnie czerwono-kwitnącego przeciętnie trzykrotnej, względnie pięciokrotnej przeciętnej cenie żyta w miesięcu listopadzie b. r. według notowań warszawskiej giełdy zbożowej.

XII. Warunki uprawy tytoniu dla celów ściśle naukowych i doświadczalnych, określi w każdym poszczególnym wypadku Generalna Dyrekcja Monopolu Tytoniowego. Pozwolenie na uprawę tytoniu w tych celach mogą otrzymać tylko instytucje publiczne (zakłady naukowe, rolnicze i t. p.).

Zgłoszenia o pozwolenie na tę uprawę należy składać za pośrednictwem Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr państwowych do Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego.

XIII. Postanowienia karne:

W myśl ustawy o monopolu tytoniowym z dnia 1-go czerwca 1922 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 47, poz. 409) następujące przekroczenia podlegają karze grzywny ewent. konfiskaty (zniszczenia) tytoniu:

a) uprawa tytoniu bez pozwolenia (art. 22);

b) uprawa tytoniu na innym gruncie, niż wymieniono w pozwoleniu (art. 25);

c) spożycie lub bezpłatne ustąpienie osobom trzecim wyprodukowanego tytoniu przez plantatorów (art. 26);

d) odpłatne odstąpienie lub nabycie surowego tytoniu (art. 27);

e) zatrzymanie przez plantatora wyprodukowanego tytoniu po oznaczonym terminie dostawy (art. 29 a);

f) wywożenie tytoniu poza plantację wzgl. magazyn (suszarnię) bez pozwolenia (art. 29 b);

g) zboczenie przy przewożeniu tytoniu z drogi wytkniętej do miejsca dostawy (art. 29 c);

h) niedoniesienie organom kontroli skarbowej o ubytku lub zniszczeniu roślin tytoniowych na gruncie uprawy względnie podczas suszenia lub transportu (art. 29 d);

i) niestosowanie się do postanowień rozporządzenia o uprawie tytoniu i do wydanych na jego podstawie poleceń organów kontroli skarbowej (art. 29 e);

j) wzbranianie lub przeszkadzanie organom skarbowym w przeprowadzeniu urzędowych czynności w szczególności rewizji, sprawdzania zapasu i t. p. (art. 40).

Minister Skarbu: (—) *Grabski.*

Koncesje na apteki w Krakowie.

Województwo krakowskie nadało prawomocnie koncesję magistrowi farmacji Abrahamowi Sternbachowi na otwarcie nowej apteki publicznej w Krakowie, a mr. farm. Janowi Janoszkowi na samoistne prowadzenie apteki publicznej w Brzesku, nabytej od spadkobierców po śp. Wilhelmie Janoszku.

Zaprzysiężenia.

Rządowo upoważniony cywilny geometra z siedzibą w Tuchowie Władysław Siedmiograj złożył dnia 17 marca 1923 r. przepisaną przysięgę.

Inż. Włodzimierz Rychlewski, autoryzowany cywilny inżynier dla budownictwa z siedzibą w Krakowie złożył dnia 24 marca 1923 r. przepisaną przysięgę.

Unieważnienie legitymacji kolejowych.

Legitymację kolejową, wystawioną przez Województwo krakowskie do L. 146 na nazwisko konserwatora zabytków sztuki i kultury Dra Tadeusza Szydłowskiego unieważnia się z powodu zaginięcia.

Legitymację kolejową, wystawioną przez Województwo krakowskie do L. 372 na nazwisko urzędnika kancelaryjnego Bazylego Gawraka unieważnia się z powodu zaginięcia.

Unieważnienie pieczęci.

Zarząd Koła Związku inwalidów wojennych Rzeczypospolitej Polskiej w Tarnowie donosi o zaginięciu okrągłej pieczęci Zarządu z orłem polskim, którą równocześnie się unieważnia.

Przewodnik dla Urzędów Stanu Cywilnego.

Nakładem Magistratu m. Łodzi opuści wkrótce prasę drugie wydanie „Przewodnika dla Urzędów Stanu Cywilnego“ w opracowaniu Prezydenta Rżewskiego i kierownika Urzędu I. Szwarcmana. Pierwsze wydanie, które spotkało się z przychylnem przyjęciem krytyki publicystycznej i zawodowej, zostało w niespełna dwa miesiące wyczerpane. Do drugiej edycji „Przewodnika“ wprowadzony zostanie rozdział, traktujący o organizacji Urzędów Stanu Cywilnego na Kresach; rozdziały, dotyczące tych Urzędów w b. zaborach pruskim i austrjackim, uzupełnione zostały przepisami wykonawczemi, wzorami aktów i formularzy dla wszystkich wyznań.

Przy ponownem opracowaniu materjału, autorzy dokonają rewizji przepisów ze stanowiska ich mocy obowiązującej, przyczem wykreślą w przeważnej części te przepisy, które moc straciły.

Wszelkie zamówienia do drugiego wydania „Przewodnika“ przyjmuje Urząd Stanu Cywilnego przy Magistracie m. Łodzi, ul. Zachodnia Nr. 52.

L. cz. 7J.777/21.

List gończy.

Na podstawie prawomocnego wyroku Izby karnej Sądu Okręgowego w Bydgoszczy ma być wykonana kara 1 (jeden) rok więzienia na Władysławie Zającu, który zbiegł i ukrywa się. Opis osoby podaje się poniżej.

Uprasza się o zaaresztowanie i odstawienie wyżej wymienionego do więzienia w Bydgoszczy i o natychmiastowe uwiadomienie Prokuratury z powołaniem się na znak aktu 7J.777/21.

Bydgoszcz, dnia 16 lutego 1923 r.

Prokurator przy Sądzie Okręgowym.

Opis: Wiek: 26 lat. Postawa: średnia. Oczy: szare. Usta: zwyczajne. Twarz: owalna. Wysokość: 1 m. 65 cm. Włosy: czarne. Nos: zwyczajny. Zarost: mały wąs. Cera: zdrowa. Włada językiem: polskim. Szczególne znaki: — Ubiór: szare ubranie, czarne palto, czarny kapelusz i trzewiki.

Drukarnia Związkowa, w Krakowie pod zarządem J. Dziubanowskiego.